

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 16. 4. 2026 o dovolání obviněného **Zdeňka Vydry**, nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE], podaném proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2025, sp. zn. 44 To 325/2025, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 42/2025, t a k t o:

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného Zdeňka Vydry **odmítá**.

Odůvodnění:

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. 8. 2025, sp. zn. 3 T 42/2025, byl obviněný Zdeněk Vydra uznán vinným přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Za to byl odsouzen podle § 358 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 228 odst. 1, § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 tr. ř. pak bylo rozhodnuto o nárocích poškozených na náhradu škody a nemajetkové újmy.

2. Uvedeného přečinu se podle zjištění soudu prvního stupně dopustil obviněný jednáním spočívajícím v tom, že dne 18. 2. 2025 v čase od 15:09 do 15:15 hodin v Praze 1 na Staroměstském náměstí před pomníkem Jana Husa nejprve [REDAKCE] urazil mikrofon, který držel v ruce, čímž mikrofon zničil, následně fyzicky napadl neznámého muže, a to tak, že ho udeřil pravou dlaní ruky do levé tváře a poté provedl dva kopy na jeho dolní končetiny, a následně fyzicky napadl poškozenou [REDAKCE], kterou opakovaně udeřil dlaní pravé ruky do obličeje a opakovaně ji srážel oběma rukama k zemi. Během těchto útoků udeřil dlaní sevřenou v pěst i poškozeného [REDAKCE], a následně se snažil jak poškozeného [REDAKCE], tak neznámého muže povalit na zem, přičemž poté zakleknul pravým kolenem na zemi ležící poškozenou [REDAKCE], která v důsledku útoků obviněného utrpěla zranění v podobě vzniku hematomu na obou kolenech. Celý útok přitom provedl v přítomnosti většího počtu procházejících a přihlížejících osob, a současně se takového jednání se dopustil přesto, že byl opakovaně odsouzen za trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2009, naposledy rozsudkem Okresního soudu v Berouně ze dne 18. 2. 1986, sp. zn. 1 T 70/86.

3. Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný odvolání, které Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 12. 2025, sp. zn. 44 To 325/2025, podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

II. Obsah dovolání obviněného

4. Proti usnesení odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím obhájce dovolání, které opřel o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. s tím, že rozhodnutí soudů obou stupňů trpí vadou spočívající v nesprávném posouzení naplnění znaků skutkové podstaty přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť soudy nesprávně vyhodnotily objekt této skutkové podstaty.

5. Obviněný poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž je vyžadováno, aby se pachatel napadením jiného dopustil výtržnosti, tedy závažnějším způsobem narušil veřejný pořádek. Pro případy, kdy napadení jiného má povahu výtržnosti, je typické, že pachatel jedná svévolně, bezohledně, arogantně, jeho jednání postrádá, byť jen zčásti přijatelný či omluvitelný důvod a je výrazem jeho záporného vztahu k veřejnému pořádku, projevem neúcty ke společnosti jako celku, resp. prostředkem sebeprosazování na úkor veřejnosti apod. Každý případ pak má být posuzován individuálně, zejména podle způsobu provedení činu, intenzity útoku, jeho dominantních rysů a průběhu.

6. Podle názoru obviněného však jeho jednání nebylo svévolné a nebylo motivováno snahou narušit veřejný pořádek, nýbrž z provedení dokazování vyplynulo, že bylo reakcí na jednání [REDAKCE], který svévolně narušoval veřejný pořádek, a to jak hlasitými vulgárními urážkami, tak zejména vhozením dýmavnice do skupinky občanů, jež se veřejně shromáždili na předem ohlášené akci. Obviněný zdůraznil, že byl pověřen zajištěním bezpečného průběhu konání předmětné akce, a jeho jednání bylo vyvoláno spácháním výtržnosti ze strany jiné osoby, jež shromáždění narušovala a v tomto jednání hodlala pokračovat. Nejednal tedy svévolně, ani neměl v úmyslu narušovat veřejný pořádek, ale jeho jednání bylo vyprovokováno jinou osobou a jeho motivací bylo předejít dalšímu hrubému narušování shromáždění, jakož i ochrana zdraví a bezpečí osob, kteří se jej zúčastnili. Dodal, že u [REDAKCE] byla nalezena další dýmavnice, osoby doprovázející [REDAKCE] byly vybaveny pepřovým sprejem a teleskopickým obuškem. On ani žádná z osob, která se ohlášeného shromáždění zúčastnila, žádnými obdobnými předměty vybaveni nebyli.

7. Neobstojí argument soudu, že k jeho jednání došlo až s určitým časovým odstupem po hození první dýmavnice ze strany [REDAKCE], neboť nebylo vedeno pomstou za tento první útok, ale bylo snahou předejít útoku dalšímu, který reálně hrozil (druhá dýmavnice v batohu [REDAKCE]). Odvracel tak trvající hrozbu újmy na bezpečí a zdraví osob, jejichž bezpečnost měl zajišťovat. Jeho úmyslem nebylo narušovat veřejný pořádek, a tudíž nedošlo k naplnění znaků skutkové podstaty přečinu výtržnictví, neboť nebyl naplněn objekt tohoto trestného činu.

8. Obviněný proto navrhl, aby Nejvyšší soud výše zmíněný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1, jakož i navazující usnesení Městského soudu v Praze zrušil a přikázal soudu prvního stupně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

9. Toto dovolání bylo zasláno Nejvyššímu státnímu zastupitelství k možnému vyjádření, které (toto vyjádření) bylo doručeno Nejvyššímu soudu dne 15. 4. 2026 v odpoledních hodinách, tj. po nařízení neveřejného zasedání. Nejvyšší soud proto zvážil, zda a do jaké míry bude, s ohledem na nemožnost (z časových důvodů) doručit je obhájci obviněného k případnému uplatnění repliky, k tomuto vyjádření přihlížet. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství přitom ve svém podání zejména konstatoval, že obviněný v dovolání

uplatnil obdobná, resp. dokonce identická tvrzení, jako v předchozím průběhu řízení, s nimiž se dostatečně a správně vypořádaly soudy obou stupňů, přičemž taková dovolání jsou zpravidla zjevně neopodstatněná (s odkazem na závěr usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. 5 Tdo 86/2002); k tomu státní zástupce stručně shrnul podstatné momenty celé věci. S ohledem na uvedené bylo zřejmé, že vyjádření se primárně opírá (a reprodukuje je) o závěry dovozené soudy činnými ve věci, tudíž není nutné – s ohledem na časové souvislosti a již nařízený úkon – z něj pro účely rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání vycházet, a tedy bylo možné dovolání projednat i bez poskytnutí možnosti vyjádření obviněnému.

III.

Přípustnost dovolání a obecná východiska rozhodování

10. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání obviněného je přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno osobou k tomu oprávněnou, tj. obviněným prostřednictvím obhájce [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě k tomu určeném (§ 265e tr. ř.) a splňuje náležitosti obsahu dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.).

11. Dále je nutné zmínit, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř. Obviněný ve svém dovolání odkázal na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., jenž je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je v daném případě určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen v zásadě pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Dovolací soud musí při uplatnění tohoto dovolacího důvodu vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku.

12. Nejvyšší soud na okraj upřesňuje (byť to nemá zásadní dopad na níže dovozené závěry), že zmíněný důvod bylo s ohledem na procesní okolnosti dané věci namísto posuzovat ve spojení s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. (konkrétně s jeho druhou alternativou), neboť z obsahu dovolání je zřejmé, že obviněný svojí argumentací nebrojil pouze proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání (a proti němuž nutně směřuje dovolání), nýbrž zejména proti rozhodnutí soudu prvního stupně, který ho uznal vinným žalovaným skutkem a uložil mu trest. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. v jeho druhé alternativě je přitom dán tehdy, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až l) tr. ř.

IV.

Posouzení důvodnosti dovolání

13. S ohledem na obsah obviněným vznesených námitek je předně nutno poznamenat, že ačkoli obviněný formálně brojil proti užití právní kvalifikaci podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, své výtky (jak je uplatňoval i v průběhu celého řízení) stavěl (či svým

způsobem primárně stavěl) na zpochybnění soudy učiněných skutkových zjištění. Obviněný tak ve svém dovolání zejména opakovaně předkládal vlastní verzi motivace pro jeho účast na incidentu spočívající v tom, že nejednal svévolně a nezamýšlel narušovat veřejný pořádek, ale jeho jednání bylo vyprovokováno jednáním jiné osoby, zejména [REDAKCE] [REDAKCE] (který naopak hodlal narušovat veřejný pořádek). Cílem obviněného jako osoby pověřené zajištěním bezpečného průběhu konání veřejné akce bylo předejít dalšímu hrubému narušování konaného shromáždění ze strany třetích osob (zejména poškozených) a svým jednáním odvracel trvající hrozbu újmy na bezpečí a zdraví osob.

14. Takto pojatou argumentací však obviněný zejména vyjadřoval polemiku s úvahami soudů, k jaké verzi skutkového děje se na podkladě provedených důkazů přiklonily. Oba soudy činné ve věci se nicméně skutkovým dějem (a tím i vznesenou obhajobou obviněného) zabývaly a v potřebném rozsahu jeho průběh provedenými důkazy objasnily (výslechy svědků a zejména kamerovým záznamem či listinnými důkazy). Přitom si byly i vědomy konfliktního vztahu (aktuálně i déledobě) mezi oběma skupinami osob (skupiny kolem poškozeného [REDAKCE] a skupiny, která pořádala shromáždění, k níž se řadil obviněný). V konečném důsledku pak sice vyhodnotily vstup poškozených do legálně pořádané akce jako záměrně konfliktní (hození dýmovnice ze strany [REDAKCE] [REDAKCE] k petičnímu stánku), nicméně rovněž konstatovaly, že dýmovnice nikomu neublížila a vyvolala spíše verbální spor (a byla překopávána z jedné strany na druhou). Teprve až po několika minutách a v návaznosti na pokus [REDAKCE] a [REDAKCE] uskutečnit rozhovor s osobou z „druhého tábora“, obviněný realizoval svůj fyzický útok, a to vůči několika osobám, zejména vůči poškozené [REDAKCE] (několikrát po sobě ji ranami srazil k zemi), která k němu podle provedeného dokazování (zejména podle kamerového záznamu) přistoupila s rukama podél těla a toliko s obviněným komunikovala, rovněž napadený [REDAKCE] nijak fyzicky neútočil. Uvedené skutkové závěry (a jen tyto) pak mohou tvořit podklad pro posouzení správnosti právní kvalifikace.

15. Obviněný nicméně právně relevantním způsobem uplatnil námitku, kterou bylo možno podřadit pod uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., pokud namítal nesprávné právní posouzení skutku jako přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, konkrétně nesprávné vyhodnocení objektu skutkové podstaty přečinu výtržnictví, jakož i absenci zavinění, konkrétně úmyslu svévolně narušovat veřejný pořádek.

16. Přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku spáchá, kdo se dopustí veřejně nebo na místě veřejnosti přístupné hrubé neslušnosti nebo výtržnosti zejména tím, že napadne jiného, hanobí hrob, historickou nebo kulturní památku, anebo hrubým způsobem ruší přípravu, průběh nebo zakončení organizovaného sportovního utkání, shromáždění nebo obřadu lidí. Jeho kvalifikovanou formu podle § 358 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku spáchá ten, kdo se takového činu dopustí opakovaně.

17. Objektem přečinu výtržnictví je ochrana klidu veřejného života a pořádku, resp. ochrana klidného mezilidského soužití proti závažnějším útokům, které by ho mohly narušit (Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, str. 4499).

18. Jak je zcela zřejmé z výše popsaných skutkových zjištění, obviněný fyzicky útočil na poškozené (dopustil se tedy výtržnosti) na náměstí v centru velkého města v běžnou odpolední hodinu, a to zcela bez ohledu na další osoby, které se na místě, většinou více méně shodou okolností, nacházely (obviněný např. i útočil na neztotožněného muže bez ohledu

na to, že vrazili do kolem procházející rodiny se dvěma dětmi). Narušení veřejného života a pořádku tak bylo naprosto zjevné, přičemž tento závěr nemůže nijak ovlivnit, že šlo o určitý střet dvou názorově divergujících skupin, které se spolu dostaly do kontaktu i již dříve v případě jiných akcí, rovněž jej nemůže ovlivnit skutečnost, že skupina kolem poškozených si počínala do jisté míry provokativně, na což obviněný reagoval zcela neadekvátně (na pokus o rozhovor odpověděl fyzickým útokem). Zde Nejvyšší soud dodává, že pokud jde o dýmavnice, ke vhození první došlo o několik minut dříve, existence další nevytažené a ani později nepoužité v batohu [REDAKCE], o které obviněný nevěděl, byla irrelevantní, totiž veřejný pořádek nenarušovala.

19. Jinak řečeno, obviněný zaútočil, když poškozený [REDAKCE] nikoho neohrožoval a ani nebyl se samotným obviněným v žádném výraznějším kontaktu, dokonce pak před obviněným ustupoval. Svého jednání, zcela neakceptovatelného, se obviněný dopustil dokonce na více osobách v rychlém sledu po sobě, přičemž nejintenzivněji na poškozené [REDAKCE], kterou několikrát po sobě ranami srazil k zemi, ač ani ta žádnou fyzickou agresi neprojevovala. Tím obviněný s ohledem na místo svého jednání (veřejně a na místě veřejně přístupném), jakož i s ohledem na intenzitu svého počínání nepochybně závažněji narušil hodnoty občanského soužití, zejména veřejný klid a pořádek, neboť standardní mezilidské soužití jistě vypadá zcela jinak.

20. Námitku obviněného stran nesprávně posouzeného objektu přečinu výtržnictví tedy shledal Nejvyšší soud zjevně neopodstatněnou.

21. Pokud jde dále o námitku absence úmyslu obviněného, Nejvyšší soud uvádí, že zavinění se chápe jako vnitřní, psychický stav pachatele k podstatným složkám trestného činu (P. Šámal a kol., Trestní zákoník: Komentář I., 1. vydání, Praha: C. H. Beck, s. 165). Závěr o zavinění musí být podložen výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplynout, kdy okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dovozovat toliko nepřímou z okolností objektivní povahy, z nichž je možno podle zásad logického myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem. U přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku se v případě základní skutkové podstaty vyžaduje z hlediska zavinění úmysl podle § 15 tr. zákoníku; postačí přitom i úmysl nepřímý podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

22. Soudy činné ve věci dovodily zavinění obviněného v podobě úmyslu přímého podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, s tím, že obviněný chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit zájem chráněný takovým zákonem. Postupoval totiž zcela cíleně, s přihlédnutím i k jeho dřívějším vyjádřením na sociálních sítích k poškozeným, resp. jejich skupině, přičemž za přítomnosti většího počtu lidí záměrně agresivně a bez relevantního důvodu napadl v rychlém sledu více osob. Jiné právní posouzení zavinění obviněného, zejména v tom smyslu, že by snad jen reagoval na útoky nebo že by veřejný pořádek narušil neúmyslně (např. jen v nedbalosti), je, aniž by bylo podle názoru Nejvyššího soudu potřeba to dále (a v řízení opakovaně) odůvodňovat, vyloučené.

23. Rovněž námitka obviněného stran absence jeho úmyslu je tak zjevně neopodstatněná.

24. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. nebyl naplněn.

**V.
Závěr**

25. Nejvyšší soud tak námitky obviněného, které byly podřaditelné pod důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., shledal zjevně neopodstatněnými, a proto dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Poučení: Proti tomuto usnesení není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 16. 4. 2026

JUDr. Radek Doležel v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Daniela Keszeli